

altsaa vilde betyde et Tillæg med 100 pCt., det vil sige en Fordobling. Jeg tror derfor ogsaa, at man fra de Sider, der nu raaber: urimelig og overdreven Beskyttelse mod vort Forslag, skal være noget forsigtig, thi jeg tror ikke, at man, hvis man virkelig loyalt forelægger dette Problem for det store Folk, kan faa dette til at indse, at en Forøgelse eller rettere sagt en Opførelse af Toldsatserne til ca. $\frac{3}{4}$ af, hvad de udgjorde i 1908, nu skal repræsentere en overdreven Beskyttelse, al den Stund man i 1908 hilste den daværende Reform i Toldlovgivningen som et vigtigt Skridt i frihandelsvenlig Retning. Jeg tror derfor heller ikke, der bliver meget tilbage af den Modstand mod vort Forslag, som er baseret paa dette Skræmmebillede. De nøgterne, objektive Oplysninger, vi har faaet fra Statistisk Departement, og som altsaa viser en Merudgift af 24 Kr. for en Mellemstandsfamilie i aarlige Toldudgifter, vil være det bedste Middel til at faa ogsaa det store Folk til at forstaa, at her er ikke Tale om overdrevne Belastninger i toldpolitisk Henseende. Og yderligere har vi Gang paa Gang erklæret, og jeg skal tillade mig i Dag at gentage denne Erklæring paa mit Partis Vegne, at vi er i udstrakt Grad villige til Forhandling indenfor den Tankegang, der rummes i det Lovforslag, vi har fremsat.

Vi har allerede i selve Lovforslaget undtaget visse Varer fra Guldparitetsopførelsen, og yderligere har vi erklæret os villige til ved Forhandling at undtage andre Varer, hvor enten en urimelig og ubetimelig stor Toldbeskyttelse maatte fremkomme, eller en urimelig almindelig Toldbelastning maatte blive en Følge af, at man førte Toldsatzen op til Guldparitet. Ogsaa de senest vedtagne Love, der meget stærkt forøger Luksustoldsatser og visse andre Toldsatser, bliver jo selvfølgelig ikke draget med ind under denne generelle Forhøjelse. Man vil saaledes finde os uhyre rede til at tage alle de Hensyn til den brede, forbrugende Befolknings Tarv, blot maa vi som Princip staa paa, at der ad Toldvejen maa foretages saadanne Skridt, som maa erkendes fra alle Sider at være retfærdige, effektive og hensigtsmæssige. Man kan jo nu en Gang ikke skræmme Importen bort af sig selv, og vi har altsaa ikke kunnet se, at noget af de andre Forslag, der har været bragt frem til Importens Begrænsning, kan maale sig med vort i den Henseende, jeg før omtalte.

Jeg skal ganske kort tillade mig at fremhæve Guldoldens dobbelte Virkning, nemlig dens Virkning til Importens Begrænsning og dens finansielle Virkninger. Her

er det nu saa heldigt, at den nuværende Regering med en Aabenhed og Energi, som man kun kan anerkende, har peget paa den finansielle Side af den øjeblikkelige økonomiske Situation, idet den har fremhævet de alvorlige Følger, som den store Statsgæld og de i den nærmeste Fremtid forfaldende Statslaan hidfører for Statens finansielle Situation og selvfølgelig dermed ogsaa for vor hele Valutasituation. Vi har med Interesse hørt den højtærede Finansministers meget alvorlige Udredning af dette Problem. Med Interesse, men med noget mindre Forstaaelse har vi ogsaa set Regeringen forelægge den Del af dens Valutaplan, der pegede paa denne Side af Sagen, nemlig dens Forslag om Formueafgiften. Om dette Forslag har allerede Ordføreren for vort Parti udtalt sig paa udmærket og tydelig Maade, og idet jeg skal henholde mig hertil, vil jeg blot understrege, at nogenlunde de samme Resultater, som baade Venstre i sit Forslag om Valutaydelsen kom til, og som Regeringen her gennem endnu mere drastiske og forhaabentlig ganske uigennemførlige Skridt vil fremtvinge, kommer af sig selv som automatisk Følge af vort Guldoldforslag.

Først vil jeg holde mig til Guldoldens importregulerende Evne. Her skal jeg ogsaa henvise til de Udtalelser, der er faldet fra vor Ordfører Hr. Pürschels Side, og som ganske kort og klart gav Oplysning om, hvorledes man i Udlandet under Trykket af Virkelighedens bitre Krav i stedse større Grad er gaaet bort fra de Restriktioner, de kunstige Importreguleringer, man under Krigen delvis var kommet ind paa, og er gaaet over til de gode, gamle Toldsystemer som det, der er lettest at haandhæve, og det, der er billigst at sætte i Scene, det, som baade for Handelen, Omsætningen og Produktionen er det mest redelige og rationelle Middel. Naar Talen er om Importregulering — og med det Forslag, som den nye Regering har forelagt angaaende Valutacentralen, er dette Problem blevet saare aktuelt —, tror jeg, man maa holde Begreberne noget ude fra hinanden. Jeg tror, man gør sig skyldig i en Del Begrebsforvirring, naar man tror, at Importregulering kan anvendes som et generelt importhemmende System, der skulde kunne øve Indflydelse paa Valutaen. Saaledes som Importreguleringerne, Restriktioner med tilhørende Rationering o. s. v. historisk er kommet frem, fremtvunget, som sagt, under Krigstiden, saaledes tager de efter min Opfattelse nu ogsaa efter den egentlige Krigsafvikling Sigte paa visse